

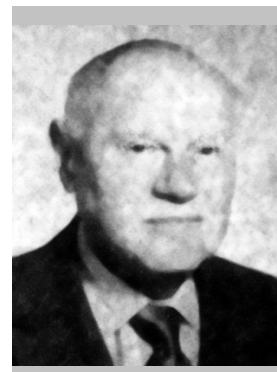
L

Lehr Ferenc 1910-ben született Budapesten. Az érettségi után a Budapesti Műszaki Egyetemen folytatta tanulmányait, gépészmérnöki diplomáját 1933-ban szerezte meg.

Először a Láng Gépgyárban helyezkedett el, pályakezdő mérnökként egy év múlva került kapcsolatba a textiliparral és ez több mint négy évtizedre meghatározta pályafutását. 1934-ben az akkor a Magyar Pamutipar Rt. tulajdonában levő Óbudai Kartonnyomó Gyárában (később Pamutkikészítő-gyárként volt ismert) folytatta tevékenységét. Az óbudai kikészítőüzemben is súlyos károkat okozott a II. világháború.

A háború utáni anyag- és alkatrészhiányos időszakban Lehr Ferenc műszaki irányításával indult meg a helyreállítás és kezdődött meg a termelés. Nevéhez fűződik a nagy múltú óbudai pamutnyomó-kikészítő üzem további korszerűsítése, fejlesztése is.

1948-tól tanította a textilgépészetet és textilvegyészetet az Állami Műszaki Főiskolán, majd a Budapesti Műszaki Egyetem textiltechnológiai tanszékén és a Mérnöki Továbbképző Intézetnél.

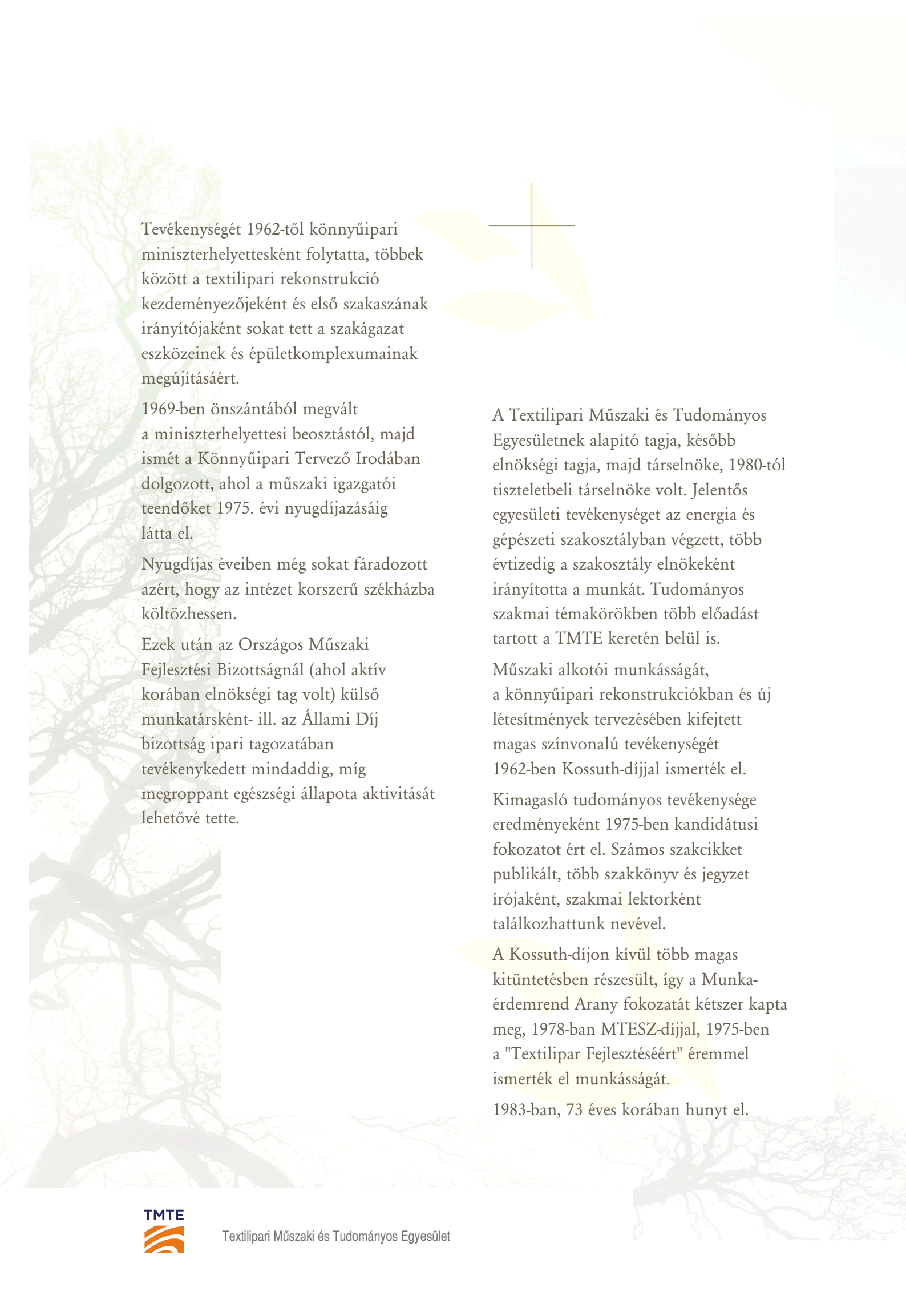
LEHR FERENC

A Könnyűipari Tervező Iroda (KIPTERV) főmérnöki teendőit 1952-től látta el, tízéves ottléte alatt az iroda neves intézménnyé fejlődött.

Kiemelkedő munkásságát fémjelzi az intézeten belüli külön részleg életre hívása és működtetése, amely a könnyűiparban gazdaságosan működtethető légtechnikai és szárítóberendezések fejlesztésére irányult.

Számos len- és kenderipari szárítóberendezés tervezése és korszerűsítése fűződik nevéhez, sőt egy magyar gyártmányú fészítőkeretes légszárító gép tervdokumentációja is elkészült vezetésével, bár ez végül nem valósult meg. A KIPTERV tevékenysége kiterjedt a textiliparon kívül a ruha-, a papír- és a bőriparra is, régi üzemek rekonstrukciója mellett újak létrehozásáig egyaránt.

LEHR FERENC

Tevékenységét 1962-től könnyűipari miniszterhelyettesként folytatta, többek között a textilipari rekonstrukció kezdeményezőjeként és első szakaszának irányítójaként sokat tett a szakágazat eszközeinek és épületkomplexumainak megújításáért.

1969-ben önszántából megvált a miniszterhelyettesi beosztástól, majd ismét a Könnyűipari Tervező Irodában dolgozott, ahol a műszaki igazgatói teendőket 1975. évi nyugdíjazásáig látta el.

Nyugdíjas éveiben még sokat fáradozott azért, hogy az intézet korszerű székházba költözhessen.

Ezek után az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottságnál (ahol aktív korában elnökségi tag volt) külső munkatársként- ill. az Állami Díj bizottság ipari tagozatában tevékenykedett mindaddig, míg megroppant egészségi állapota aktivitását lehetővé tette.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek alapító tagja, később elnökségi tagja, majd társelnöke, 1980-tól tiszteletbeli társelnöke volt. Jelentős egyesületi tevékenységet az energia és gépészeti szakosztályban végzett, több évtizedig a szakosztály elnökeként irányította a munkát. Tudományos szakmai témakörökben több előadást tartott a TMTE keretén belül is.

Műszaki alkotói munkásságát, a könnyűipari rekonstrukciókban és új létesítmények tervezésében kifejtett magas színvonalú tevékenységét 1962-ben Kossuth-díjjal ismerték el.

Kimagasló tudományos tevékenysége eredményeként 1975-ben kandidátusi fokozatot ért el. Számos szakcikket publikált, több szakkönyv és jegyzet írójaként, szakmai lektorként találkozhattunk nevével.

A Kossuth-díjon kívül több magas kitüntetésben részesült, így a Munka-érdemrend Arany fokozatát kétszer kapta meg, 1978-ban MTESZ-díjjal, 1975-ben a "Textilipar Fejlesztéséért" éremmel ismerték el munkásságát.

1983-ban, 73 éves korában hunyt el.